

આતમ ધ્યાને રામને ભજતાં, જો વૃત્તિ રાવણની રાખે
રામ સ્વરૂપને ક્યાંથી પામે? અંતરયુદ્ધો કલેશ જ સ્થાપે

સંઘર્ષી – વિરોધ, પછાડે, કષાય – વિષયો ઊભરે આંખે
ભાવ બદલતાં દ્રવ્ય જ બદલે, વિદ્યાધર નિરાગ્રહ રાખે

સીતા માટે એક જ આગ્રહ તેથી થઈ ગ્યું રામાયણ
લૂંટબાજીનું ધ્યાન વિનાશક, કહે છે યુગનું પારાયણ

ચોરી કરતાં પાપો ગુણીયાં, જીદ પકડતાં અહમ ગુણાકાર
મૂર્છીત મોહે ‘મારું’ ગણતાં, છૂટે ન કોઈ દેહાકાર

જ્યાં સુધી ઊભાં આગ્રહો, ત્યાં સુધી અભિપ્રાય ઊભાં
સાચાં-ખોટાં ભાવ-અભાવે ભેદની શૂળી, ગળે દ્રંપા

અભિપ્રાયોથી અટકણ ઊભી, પ્રાકૃતિક ગુણોની ચોટ
અનંત વેળા દળાઈ ગ્યો છે પરમાણુંનો મિશ્રિત લોટ

હિંસા, ચોરી, અસત્યોમાં, બુદ્ધિ જ્યાં ત્યાં વપરાતી.
રૌદ્ર ધ્યાનની મજબૂતીથી અહંમની ‘આદત’ બની જાતી.

જે વસ્તુનું ચડીયું આવરણ, ત્યાં ત્યાં ભૂલ નહીં દેખાતી
હિત – અહિતનાં ભાન વિનાની, મનની ગાંઠો મોટી થાતી.

દેહ અને ધન સામગ્રી છે, ત્યાં સુધી જગ-સંબંધ-વહાલાં,
સામગ્રી જ્યાં ખૂટી પડી ત્યાં, તપેલા ખખડે, તડંતડા,

જગનાં સંબંધ, કાચાં-ધાગાં, ખેંચ-તાણથી તૂટી જાતાં.
ટકોર કરવાથી પણ જોખમ, કાંચ ને વાસણ ફૂટી જતાં.

અ-સહનશીલ કળીયુગ માનવ દૈહીક-ભોગે રચ્યાં પચ્યાં
વિકૃત-મનનો ઝાલી પાલવ, અસંખ્ય-રોગે ડૂબી ખૂંચ્યાં.

અંધો ઓકે, દસને રોકે, બંધન છે જ્યાં એક જ ઝોકે.
'હું શુદ્ધાત્મા' જાગૃત લક્ષે, આતમ-રામી અસંગ વર તે.

શુદ્ધ-પ્રેમીઓ અરસ-પરસમાં એક બીજાં પર ન્યોચ્છાવર
ઘાટ વિનાનાં મહા-વિદેહી વરસે આશિષ સીમંધર

બાળક, સ્ત્રી યા આદિવાસી, ઓળખી કાઢે 'આ' ભગવાન.
લોભ-માનનાં તાંતાં વિના, 'દાદાજી' ને પાથરી દયે પ્રાણ.

નિર્ભેદીનો નિર્દોષાનંદ, માત્ર જીવાત્મે મૈત્રીભાવ.
નિર્વાસની આંખોમાં અમૃત, અવિરોધે સમતા-શીરપાવ.

સર્વે દેવી - દેવો સમજે, જ્ઞાનીનું સંપૂર્ણ સ્વરૂપ.
ભાગ્યે કોઈ વીરલા સમજે, કરુણાધરનું યથાર્થ રૂપ. -આતમધ્યાને..

